

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Art. III. De causa morali Incarnationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

ARTICULUS II.

De causâ Efficiente physica Incarnationis.

I. Q. 1. *An præter Deum alia fuerit causa efficiens principalis Incarnationis?* Resp. cum communi omnium Theologorum negativè; eò quòd nulla creatura per se cum causâ principalis ens supernaturale, quale est unio hypostatica, producere possit.

II. Q. 2. *An tota SS. Trinitas Incarnationem produxerit?* Resp. affirmativè, quia juxta commune Theologorum dogma, opera ad extra toti Trinitati sunt communia; tale autem est ipsum etiam opus Incarnationis.

III. Q. 3. *An B. Virgo solum instrumentum aliter concurrerit ad unionem hypostaticam producendam?* Resp. affirmativè SS. Ambrosius & Bernardus, eò quòd hæc opinio B. Virginis dignitati & Maternitati sit conformior, non improbabiler tamen id negant Suar. Tann. & alii.

IV. Q. 4. *An etiam Christi Humanitas fuerit causa efficiens instrumentaliter Incarnationis?* Resp. negativè ex communi sententia, si de prima productione unionis hypostaticæ sit sermo; cum, ut supra dictum est, in variis Conciliis definitum sit, Christum non prius extitisse, quàm fuerit homo. In Concilio Constantiensi quinto pariter definitum sit, necessitatem prius tempore, quàm unionem extitisse. Si tamen de conservatione unionis hypostaticæ sit sermo, Tann. n. 227. d. 5. cum Suarez putat, sine absurdo concedi posse Humanitatem instrumentaliter concurrere ad istam unionem; si enim B. Virgini conceditur hoc privilegium à SS. Patribus, ut priori numero dictum est, quantò magis Humanitati Christi concedenda erit.

ARTICULUS III.

De causa morali Incarnationis.

I. Q. 1. *An Christus meruerit suam Incarnationem?* Resp. I. Christum non meruisse suam Incarnationem, nec mereri potuisse ullo merito antecedente; Ita communiter Theologi sentiunt, & meritò, quia merita Christi accepta sunt suam dignitatem ab ipsa unione hypostatica, atque adeo eò

dem supponunt ut existentem. Resp. 2. Operibus unionem consequentibus Christum neque de congruo mereri potuisse suam Incarnationem (cum intrinseca radix meriti non possit cadere sub merito) operibus tamen unionem ratione antecedentibus, potuisse quidem de absoluta potentia de congruo mereri Incarnationem, de facto tamen non meruisse, quia non apparet ulla necessitas dicendi, quod Deus immutaverit naturæ ordinem, qui requirit, ut operationes à principio subsistente procedant, atque adeò ipsa etiam subsistentia supponatur ad operationem, atque ita Suar. apud & cum Tann. n. 143. discutrit; qui etiam uterque concedit, Christum saltem quoad circumstantias (saltem, quæ consequuntur Incarnationem) promeruisse unionem hypostaticam, id quod Vasquez etiam de antecedentibus concedit. Resp. 3. Christum probabiliter saltem continuationem unionis, ejusque extensionem ad partes materiæ per nutritionem acquisitas; item restitutionem unionis deperditæ per mortem, promeruisse, uti iterum Tann. n. 249. cum Suar. docet, eo quod deceat, ut Christus, quæ Incarnationem consecutus est, potius per meritum obtineret, quàm sine illo; addit tamen Tannerus hoc non adeò certum esse, eò quod illa omnia sponte naturaliter fuerint debita unioni hypostaticæ.

II. Q. 2. An B. Virgo meruerit Incarnationem. 2. Resp. Certum esse apud Theologos, B. Virginem non meruisse Maternitatem suam de condigno, quia ipsius merita sufficerent per gratiæ sanctificantis præmium erant compensata. Resp. 1. Certum quoque videri, B. Virginem fuisse condignè dispositam ad Maternitatem; hoc enim ad minimum locutiones Patrum & Ecclesiæ indicant, dum ajunt, eam meruisse matrem Dei fieri. Resp. 3. probabiliter eam etiam de congruo meruisse suam Maternitatem, uti Tann. n. 252. citans Valent. & plures alios, addensque esse communem Theologorum, docet; Et merito; hoc enim illa Angeli verba Luc. 1. *Invenisti gratiam apud Deum, ecce concipies & parabis Filium.* Et illa Ecclesiæ; *quia quem meruisti portare & c.* indicant. Nec obstat, quod Christus ipsi Matri Maternitatem meruisse dicatur; nam hoc, ut P. Haunoldus l. 4. Tr. 1. c. 7. contr. 2. n. 358. fusè ostendit, de merito compensativo intelligendum esse, quatenus scilicet Christus suis meritis futuris, & a Deo

& à Deo prævisis movit Deum ut anticipata solutione de B. Virgini auxilia supernaturalia ad promerendam Maternitatem necessaria. Non desunt tamen, qui negant cum Iuliano & Arriaga, B. Virginem meruisse Maternitatem, quæque docent, Christum à Deo prævisum, quatenus in Conventu à solo Deo miraculosè conservabatur & dependentiam in infantili ætate.

III. Q. 3. *An Progenitores Christi Incarnatione Christi meruerint?* Resp. Authores eodem modo de his disputant, sicut priori capite de B. Virgine responsum est, nec de congruo quidem probabiliter eos meruisse Incarnationem (uti communis sentiunt T. T. cum S. Thoma q. 2. ad 2. ubi ait, eos petendo & desiderando eam obtinuisse, congruum quippe erat, ut Deus exaudiret eos, qui ei obediunt non tamen de condigno, id quod S. Thomas tribus rationibus ostendit 1. Quia opera hominis meritoria propriè ordinariè ordinantur ad beatitudinem, quæ est virtutis perfecti; Unio autem hypostatica, transcendit unionem beatitudinis ad Deum, quæ est per actum fruentis, & ideo non potest cadere sub meritum de condigno. 2. Quia gratia, quæ est merendi principium, non potest cadere sub meritum de condigno, ergo nec Incarnatio, quæ est principium gratiæ. 3. Quia Incarnatio Christi est reformatio totius naturæ humanæ, ergo non potest cadere sub meritum de condigno hominis singularis, quia bonum alicujus puri hominis non potest esse causa perfecta boni totius naturæ.

ARTICULUS IV.

De effectibus Incarnationis.

Duplicis generis effectus plerumque attribuantur Incarnationi, scilicet communicatio quarundam perfectissimum; & communicatio idiomatum, seu quarundam denominationum, quæ ipsi propter unionem hypostaticam convenire censentur, de utrisque nunc breviter per distinctos §. §. agendum.